

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXII. Invitatio ad amorem.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Dicit tibi Dilectus invitans ad amorem suum et instruens te : Columba mea, pedes tui rubicundi; pennæ tuæ æquales et collectæ; os tuum rectum; oculi tui pulchri; caput tuum simplex et compositum; incessus tuus delectabilis: volatus tuus agilis, valde declinans ad terrena.

II. 17.

Responsio sponsæ ad dilectum: Pedes mei, Domine, tuo sanguine rubricati sunt; pennæ meæ electione tua [nobili] collectæ sunt; os meum tuo Spiritu rectificatum est; oculi [mei igneo] tuo lumine clarificati sunt; caput meum tua fideli protectione complanatum et compositum est; gressus mei de tuo munere tibi acceptabiles et delectabiles sunt effecti; volatum meum agilem perfecerunt delectationes in dextera tua *usque in finem*: ad terrena declinabilem casum patior, gravis corporis unione; quo ampliorem liberationem dederis, eo in te diutius volitans exaltabor.

II. 18.

XXII. INVITATIO AD AMOREM.

DOMINE, quam mirabiliter inops, exul, paupercula anima, quæ in hoc mundo sterili in amore tuo permanet virgo! O quis clamabit mecum querulans miseriam quam patitur? nescit enim quantæ sit gloriæ delectamentum quo caret. — O sponsa, tu loqueris in canticorum Cantico ut a te fugiat dilectus tuus: dic, mirabilis Domina, quid te movit cum hoc diceres? Ego enim mori præligo in amore splendido, quam a me sponsum amovere in sapientiæ sensu tenebroso. Cum mihi licuerit cum dilecto ludere, non egeo, nec volo tunc sapientiam nec discretionem docere; cum autem in aliis extra laboravero et sensibus corporis me exerceo, opto etiam libens accipio, quod modicum ejus sortiar consilio.

III. 3.

Dicit sponsa: Audi me, præcordialis socia: ego ferme amore repleta, fere fui ebria, unde deliciose eloquar de sensibus proverbialia. Cum autem *plene* superebria fuero, tunc corporis mei recedita me recordatio; amor enim dominatur in me, *et præcipit mihi*, et quod voluerit necesse est fieri: et quod divina providentia esse vult in pendulo, in hac constanter agens sibi me com-

mitto ; quia si mihi mortem intulerit, animam procul dubio retinebit. — [Si mecum in cellam vinariam volueris procedere, oportebit te plurima expendere ; si habueris marcarum millia, in una hora expendes, *et contemnes ut vilia* ; si vinum bibere volueris impermixtum, expendes plusquam habeas, nec ad plenum *quod desideras* hospes [tibi] tuæ sufficientiæ propinabit. Tunc eris pauper et nuda, ab omnibus contempta, qui plus gaudent in fœcibus *pretiosum thesaurum expendere*, quam in cella vinaria clarum et dulce vinum bibere ; oportet te etiam invidiam tolerare ab his qui tecum cellam vinariam contendunt intrare. O quantum te persæpe despiciunt, quia tot et tanta expendere nequeunt neque volunt, qui vinam aqua mixtum sitiunt !

Ad hæc dixit anima : Prædilecta sponsa, in hac taberna omnia quæ possideo cupio dimittere, et per amoris carbones attracta corpus meum exuere, et despectionis titiionibus concuti permittere, ut frequenter liceat cellam vinariam feliciter introire. Hoc libens exopto et eligo, quis in amore non prævallet perditio. Qui me affligunt et despiciunt, vinum mihi offerunt de quo ipse bibit hospes *cum suis carissimis, et satiantur ex hoc et sitiunt*. Ex hoc vino sic inebrior poculo quod omni creaturæ veraciter me subdo, æstimoque secundum meam humanam conditionem et meam quam admisi voluntarie pravitatem, ut quantumcumque quicumque homo offendendo turbaverit in me misera et infelice, peccatum non commiserit ; quapropter vindictam de inimicis meis non exspecto ; scio tamen quod mandata Dei in me violant *non sine flagello condigno*.

Dicit sponsa ¹ : O fidelis socia, cum clauditur cella vinaria sola stabis extra famelica, paupercula, nuda, et sic despecta, ut omnis christianæ vitæ solatio sis extranea, excepta *catholica fide sola* ; et si tunc amare valueris nec destiteris, in perpetuum non peribis.

Respondit anima : O sponsa, ego Patris æterni insatiabili fame esurio majestatem, in quo obliviscor omnis miseriam gravitatem. Ego Unigeniti ejus sic sitio venustatem, qui omnem terrenam mihi eripit voluptatem. Ego ab utriusque Spiritu talem sentio charitatem quod transcendit Patris

1. *Hoc est, amor.*

sapientiam quam capere non sufficio, Filiique laborem quem ferre valeo, ejusdemque Sancti Spiritus consolationem quam invenire desidero. Quicumque angustiis hujus vinculi constrictus fuerit, indissolubiler ad Deum in perpetuum suspensus permanebit.

XXIII. DE PULCHRITUDINE AMANTIS ANIMÆ.

COGNITIO sic alloquitur animam: Intueor te nunc, o amans anima; tu mirabiliter es amabilis, *es mirabilis et decorata*; præstitum est mihi lumen *gratiæ*, sine quo nequirem contemplari te. Trinitatem quamdam considero in te; tu Dei tui, ut suspicor, es imago; tu es fortis virago in conflictu; tu es bene ornata juvenula in palatio regis tui; tu es delicata sponsa in amore Dei tui. [O Deum amans anima,] in conflictu armaris invicibili potentia, adunatæ mentis constantia, ut nec [universa] mundi [multitudo,] nec [omnia] carnis [auxilia,] nec [omnis] dæmonum caterva a charitate Christi te valeant separare. Tu hostes tuos expugnare floribus consuevist; ensis tuus est nobilis illa rosa Jesus Christus; clypeus tuus candens liliū est Maria; quibus te protegis et defendis. Impugnantes te ornant te, et futuram Dei gloriam amplificant in te; omnes quippe qui in hoc prælio præstiterint, magnificum ab imperatore percipient donativum. Indica nobis, electa et mirabilis sponsa, quæ, quanta, et qualis est gloria in palatio Trinitatis, cui feliciter assistis.

Respondet anima: Tu me sapientior es, o cognitio: quare quidquam a me quæris?

Dixit: O anima, Deus te elegit super omnia, tu mihi domina es et regina.

— O cognitio, ego certe ortu nobilis sum, et libera; non debeo disposita privari et carere gloria; amando tantummodo Deum meum digna efficior amari, amplecti et honorari a summa Trinitate, omneque quod cæli ambitu continetur meis pedibus sustinetur. Si amor super me potestatem concessero eique locum dederō, ut me compedibus salutaris patientiæ vinciat, ne peccatum in me pullulet vel accrescat, deducet me in mansuetudine, ut ad omne opus bonum sim

II. 19.